

Ilie - Numărul opt

Ierihon

Jeff Pippenger

2023-10-09

La începutul Israelului literal din vechime, la trecerea Mării Roșii, precum și la începutul Israelului spiritual modern, la Marea Dezamăgire, a început o serie de încercări progresive care, în cele din urmă, au culminat cu încercarea finală. Eșecul acelei ultime încercări, în cartea Numeri și în istoria milerită, marchează începutul unei rătăcirii în pustie.

Timp de patruzeci de ani, necredința, cârtirea și răzvrătirea au împiedicat intrarea Israelului din vechime în țara Canaanului. Aceleași păcate au întârziat intrarea Israelului modern în Canaanul ceresc. În niciunul dintre cazuri, făgăduințele lui Dumnezeu nu au fost de vină. Necredința, spiritul lumesc, neconsacrarea și dezbinările din mijlocul poporului care mărturisește a fi al Domnului ne-au ținut în această lume a păcatului și a durerii atâția ani.

S-ar putea să fim nevoiți să rămânem aici, în această lume, din pricina nesupunerii, încă mulți ani, așa cum au rămas copiii lui Israel; dar, de dragul lui Hristos, poporul Său nu ar trebui să adauge păcat la păcat, punând în seama lui Dumnezeu consecința propriului lor curs greșit de acțiune. *Evangelism*, 696.

La sfârșitul istoriei Israelului antic, ca și la început, a existat un proces progresiv de încercare care s-a încheiat când Israelul literal antic a fost luat în captivitate în Babilon. La sfârșitul istoriei Israelului spiritual modern, și acesta va trece printr-un proces progresiv de încercare. Acel proces se încheie când adventiștii laodiceeni sunt răsturnați la legea duminicală. Ca și în cazul Israelului antic, Israelul modern va fi luat în captivitate de către Babilonul spiritual.

Mișcarea millerită, care a început, din punct de vedere profetic, în 1798 și s-a încheiat oficial în 1863, tipifică mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii, care a început în 1989 și se încheie odată cu închiderea timpului de probă al omenirii și cu A Doua Venire a lui Hristos. Între încheierea mișcării millerite și apariția puternicei mișcări a îngerului al treilea se află istoria Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, laodiceană, înregistrată legal.

„Între Sinai și Cadeș, la hotarele Canaanului, se întindea o cale de numai unsprezece zile; iar cu perspectiva de a intra curând în țara cea bună, oștirile lui Israel și-au reluat înaintarea când, în cele din urmă, norul a dat semnalul pentru înaintare. Iehova săvârșise minuni scoțându-i din Egipt, și la ce binecuvântări nu s-ar fi putut aștepta ei acum, când încheiaseră în chip solemn legământul de a-L primi ca Suveranul lor și fuseseră recunoscuți ca poporul ales al Celui Preaînalt?” *Patriarhi și Profeti*, 376.

Călătoria lor scurtă a ajuns să dureze patruzeci de ani, din pricina necredinței și neascultării lor. Dacă ar fi manifestat o credință întemeiată pe puternica lor izbăvire din robie, ar fi trecut curând Iordanul și ar fi intrat în Țara Făgăduită. Primul lor obstacol, după aceea, ar fi fost același obstacol pe care Iosua l-a înfruntat mai târziu. După patruzeci de ani, Israelul literal a părăsit pustia

îndreptându-se spre Țara Făgăduită, iar Ierihonul a fost primul lor pas; el rămâne un simbol al puterii lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede. Ierihonul este, de asemenea, simbolul lucrării pe care mișcarea millerită trebuia să o înfrunte în 1863, însă ei s-au retras în pustie. Simbolismul lui Ilie este în legătură directă cu simbolismul Ierihonului și este instructiv să se ia în considerare legătura istorică a lui Ilie cu Ierihonul.

Iar celelalte fapte ale lui Omri, pe care le-a făcut, și puterea lui pe care a arătat-o, oare nu sunt scrise în cartea Cronicilor împăraților lui Israel? Și Omri a adormit cu părinții săi și a fost îngropat în Samaria; iar în locul lui a domnit Ahab, fiul său. În anul al treizeci și optulea al lui Asa, împăratul lui Iuda, Ahab, fiul lui Omri, a început să domnească peste Israel; și Ahab, fiul lui Omri, a domnit peste Israel în Samaria douăzeci și doi de ani. Și Ahab, fiul lui Omri, a făcut ce este rău în ochii Domnului, mai mult decât toți cei ce fuseseră înaintea lui. Și, ca și cum ar fi fost un lucru mărunț pentru el să umble în păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nebat, a luat de soție pe Izabela, fiica lui Etbaal, împăratul sidonienilor, și s-a dus și i-a slujit lui Baal și i s-a închinat. Și a ridicat un altar lui Baal în casa lui Baal, pe care o zidise în Samaria. Și Ahab a făcut un stâlp Așera; și Ahab a făcut mai mult spre a-L mânia pe Domnul, Dumnezeul lui Israel, decât toți împărații lui Israel care au fost înaintea lui. În zilele lui, Hiel Betelitul a zidit Ierihonul: i-a pus temeliiile cu prețul lui Abiram, întâiul său născut, și i-a așezat porțile cu prețul lui Segub, fiul său cel mai tânăr, după cuvântul Domnului pe care îl rostise prin Iosua, fiul lui Nun. Și Ilie Tișbitul, dintre locuitorii Galaadului, i-a zis lui Ahab: Viu este Domnul Dumnezeul lui Israel, înaintea căruia stau, că nu va fi nici rouă, nici ploaie în anii aceștia decât după cuvântul meu. 1 Împărați 16:27–17:1.

Confruntarea pe care Ilie a avut-o cu zeii lui Ahab și ai Izabelei pe Muntele Carmel a fost un răspuns la apostazia celui de-al șaptelea rege al împărăției de nord a lui Israel, care „a făcut mai mult ca să-L provoace la mânie pe Domnul, Dumnezeul lui Israel, decât toți împărații lui Israel care au fost înaintea lui”. Cuvântul „a provoca” din pasaj este o referire la „ziua provocării”, care era reprezentată de al zecelea test din Numeri, capitolul paisprezece. Provocarea lui Ahab la adresa lui Dumnezeu a reprezentat ultimul dintre cele zece teste, prilejuit de raportul rău al celor zece iscoade din Numeri, capitolul paisprezece. Prin urmare, aceasta reprezintă ultimul test pentru mișcarea millerită și ultimul test pentru cei o sută patruzeci și patru de mii.

De aceea, precum zice Duhul Sfânt: Astăzi, dacă veți auzi glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca la răzvrătire, în ziua ispitirii în pustie. Evrei 3:7, 8.

În "ziua profetică a provocării" reprezentată de Ahab, profetul Ilie s-a rugat ca, dacă era necesar, Dumnezeu să aducă judecăți asupra lui Israel, pentru ca poporul Său să se pocăiască de păcatele în care se afla implicat.

Poporul lui Israel își pierduse treptat frica și reverența față de Dumnezeu, până când cuvântul Său, rostit prin Iosua, nu mai avea nicio greutate pentru ei. "În zilele [lui Ahab], Hiel din Betel a zidit Ierihonul: i-a pus temeliiile cu prețul lui Abiram, întâiul său născut, și i-a așezat porțile cu prețul lui Segub, fiul său cel mai tânăr, după cuvântul Domnului, pe care îl rostise prin Iosua, fiul lui Nun."

În timp ce Israel cădea în apostazie, Ilie a rămas un profet al lui Dumnezeu credincios și adevărat. Sufletul lui credincios era adânc mâhnit când vedea că necredința și necredincioșia îi despărteau cu repeziciune pe copiii lui Israel de Dumnezeu, și s-a rugat ca Dumnezeu să-Și mântuiască poporul. A implorat ca Domnul să nu-Și lepede cu totul poporul Său păcătos, ci ca, prin judecăți, dacă era necesar, să-i trezească la pocăință și să nu le îngăduie să meargă încă și mai departe în păcat și astfel să-L provoace să-i nimicească ca neam.

Cuvântul Domnului a venit către Ilie, ca să meargă la Ahab spre a denunța judecățile Sale, din pricina păcatelor lui Israel. Ilie a călătorit zi și noapte până când a ajuns la palatul lui Ahab. Nu a cerut audiență și nu a așteptat să fie anunțat în mod oficial. Cu totul pe neașteptate pentru Ahab, Ilie stă înaintea regelui Samariei, uimit, îmbrăcat în veșmintele aspre purtate de obicei de profeți. Nu-și cere iertare pentru apariția sa abruptă, fără a fi fost invitat; ci, ridicându-și mâinile spre cer, afirmă cu solemnitate, în numele Dumnezeului Celui Viu, care a făcut cerurile și pământul, judecățile ce aveau să vină peste Israel: «Nu va fi nici rouă, nici ploaie în anii aceștia decât după cuvântul meu.»

Această denunțare cutremurătoare a judecăților lui Dumnezeu, din pricina păcatelor lui Israel, a căzut ca un trăsnet asupra regelui apostat. Părea paralizat de uimire și groază; și, înainte ca el să-și revină din uluire, Ilie, fără a aștepta să vadă efectul soliei sale, a dispărut la fel de pe neașteptate cum venise. Lucrarea lui era să rostească cuvântul de vai din partea lui Dumnezeu și s-a retras îndată. Cuvântul lui ferecase tezaurele cerului, iar cuvântul lui era singura cheie care le putea deschide din nou. Mărturii, volumul 3, 273.

Israel uitase că Iosua le poruncise cu strictețe să nu se amestece cu neamurile păgâne și să nu reconstruiască niciodată Ierihonul. Deși bătălia de la Ierihon a fost o demonstrație covârșitoare a puterii lui Dumnezeu și un simbol al făgăduinței lui Dumnezeu de a-Și călăuzi poporul în Țara Făgăduinței, existau, de asemenea, un păcat, un blestem și o izbăvire asociate cu Ierihonul. „Păcatul” a fost cel al lui Acan, care a pofit bogăția și influența Ierihonului; „blestemul” era asupra oricărui om care va rezidi Ierihonul, iar desfrânata Rahav reprezenta „izbăvirea”. Acan a dorit frumoasa haină babiloniană. El a crezut că își poate ascunde păcatul, așa cum Adam și Eva au căutat să-și ascundă păcatul cu un veșmânt din frunze de smochin. Acan râvnea la prosperitatea pe care o reprezenta Ierihonul și dorea să se asocieze cu Babilonul.

Ierihonul este înfățișat ca simbol al lucrării de a duce lumii solia îngerului al treilea, dar cuprinde un avertisment cu privire la păcatul de a iubi și de a se încrede în lume. Simbolul Ierihonului cuprinde, de asemenea, un blestem împotriva rezidării Ierihonului, iar Rahav îi reprezintă pe cei care sunt încă în Babilon și care ies atunci când este proclamat strigătul cel tare al îngerului al treilea.

Sufletul credincios al lui Ilie era adânc mâhnit. Indignarea i s-a aprins și era plin de râvnă pentru slava lui Dumnezeu. A văzut că Israel era cufundat într-o apostazie înfricoșătoare. Și când și-a adus aminte de marile lucrări pe care Dumnezeu le săvârșise pentru ei, a fost copleșit de durere și uimire. Dar toate acestea fuseseră uitate de cei mai mulți din popor. S-a înfățișat înaintea Domnului și, cu sufletul sfâșiat de chin, L-a implorat să-Și mântuiască poporul, chiar de ar fi prin judecăți. L-a rugat pe Dumnezeu să oprească de la poporul Său nerecunoscător

roua și ploaia, comorile cerului, pentru ca Israelul apostat să privească în zadar la dumnezeii lor, idolii lor de aur, lemn și piatră, la soare, lună și stele, pentru a uda și a îmbogăți pământul și a-l face să aducă rod din belșug. Domnul i-a spus lui Ilie că i-a ascultat rugăciunea și că va opri roua și ploaia de la poporul Său până când se vor întoarce la El cu pocăință.

Dumnezeu își păzise în chip deosebit poporul Său de amestecarea cu neamurile idolatre din jurul lor, ca nu cumva inimile lor să fie amăgite de dumbrăvile și sanctuarele, templele și altarele atrăgătoare, care erau amenajate în cel mai costisitor și ademenitor chip, spre a perverti simțurile, astfel încât Dumnezeu să fie înlocuit în cugetele poporului.

Cetatea Ierihonului era dedicată celei mai excesive idolatrii. Locuitorii erau foarte înstăriți, dar toate bogățiile pe care Dumnezeu li le dăduse le socoteau drept darul zeilor lor. Aveau aur și argint din belșug; dar, asemenea oamenilor de dinaintea Potopului, erau stricați și blasfemiatori și Îl insultau și Îl provocau pe Dumnezeul cerului prin lucrările lor nelegiuite. Judecățile lui Dumnezeu s-au pornit împotriva Ierihonului. Era o fortăreață. Dar Căpetenia oștirii Domnului Însuși a venit din cer ca să conducă oștirile cerului într-un atac asupra cetății. Îngerii lui Dumnezeu au pus mâna pe zidurile masive și le-au prăbușit la pământ. Dumnezeu spusese că cetatea Ierihon trebuie să fie dată blestemului și că toți trebuie să piară, afară de Rahav și casa ei. Aceștia aveau să fie cruțați pentru bunăvoința pe care Rahav a arătat-o trimișilor Domnului. Cuvântul Domnului către popor a fost: 'Iar voi, în orice chip, păziți-vă de lucrul blestemat, ca nu cumva să vă faceți blestemați, când veți lua din lucrul blestemat, și să faceți tabăra lui Israel un blestem și s-o tulburați.' 'Și Iosua i-a legat prin jurământ, în vremea aceea, zicând: Blestemat să fie înaintea Domnului omul care se va ridica și va zidi această cetate, Ierihon: cu întâiul său născut îi va pune temelie, iar cu fiul său cel mai tânăr îi va așeza porțile.'

Dumnezeu a fost foarte riguros în privința Ierihonului, ca nu cumva poporul să fie ademenit de lucrurile pe care locuitorii le veneraseră și inimile lor să fie abătute de la Dumnezeu. El Și-a păzit poporul prin porunci cât se poate de categorice; totuși, în ciuda poruncii solemne a lui Dumnezeu, rostită prin gura lui Iosua, Acan a îndrăznit să o încalce. Lăcomia lui l-a împins să ia din comorile pe care Dumnezeu îi interzisese să le atingă, fiindcă asupra lor era blestemul lui Dumnezeu. Iar din pricina păcatului acestui om, Israelul lui Dumnezeu a fost slab ca apa înaintea dușmanilor săi.

Iosua și bătrânii lui Israel erau în mare strâmtorare. Zăceau înaintea chivotului lui Dumnezeu în cea mai adâncă umilință, pentru că Domnul era mâniat pe poporul Său. Se rugau și plâneau înaintea lui Dumnezeu. Domnul i-a vorbit lui Iosua: «Scoală-te; pentru ce zaci astfel cu fața la pământ? Israel a păcătuit și a călcat legământul Meu pe care li l-am poruncit; căci au luat chiar din lucrul blestemat, au furat, au și tănuit și l-au pus chiar între lucrurile lor. De aceea fiii lui Israel n-au putut sta înaintea vrăjmașilor lor, ci și-au întors spatele înaintea vrăjmașilor lor, pentru că erau blestemați; nici nu voi mai fi cu voi, dacă nu veți nimici din mijlocul vostru lucrul blestemat.»

Mi s-a arătat că Dumnezeu arată aici cum privește El păcatul în rândul celor ce mărturisesc că sunt poporul Său păzitor al poruncilor. Aceia pe care i-a onorat în mod deosebit, îngăduindu-le să fie martori ai remarcabilelor manifestări ale puterii Sale, precum Israelul din vechime, și care, chiar și atunci, vor îndrăzni să nesocotească îndrumările Sale exprese, vor fi obiectul

mâniei Sale. El voiește să-și învețe poporul că neascultarea și păcatul îi sunt nespuse de ofensatoare și nu trebuie tratate cu ușurință. Mărturii, volumul 3, 263, 264.

Istoria Ierihonului include avertismentul de a nu ne încrede în puterea și slava doar aparentă ale cetății nelegiuite și înstărite. În profeția biblică, o „cetate” este o împărăție, iar Acan a luat un veșmânt babilonean. Un veșmânt reprezintă profetic caracterul, astfel că, în „zilele de pe urmă”, ascunderea de către Acan a veșmântului babilonean reprezintă o dorință ascunsă de a poseda caracterul Babilonului spiritual. Caracterul, sau chipul, Babilonului spiritual este ceea ce Statele Unite râvnesc atunci când unesc biserica și statul.

Confrunțați cu posibilitatea ca tinerii mișcării milerite să fie încorporați în Războiul Civil și recunoscând necesitatea organizării, conducătorii mișcării au intrat într-o relație juridică cu națiunea înstărită în care nu trebuiau nicidecum să se asimileze. Chiar Constituția acelei țări înstărite prevedea că nu era niciodată necesar ca o biserică să fie legată de stat. Au existat confesiuni în perioada milerită, care există încă și astăzi; unele dintre acele confesiuni nu au intrat niciodată într-o relație juridică cu guvernul Statelor Unite, iar alegerea lor de a nu stabili acea relație nu i-a împiedicat în niciun fel să-și organizeze bisericile proprii.

Cu mult timp după ce Iosua a purtat bătălia de la Ierihon, în vremea lui Ahab, toate avertismentele privind apostazia lui Acan și nimicirea Ierihonului fuseseră uitate de poporul apostat al lui Dumnezeu. Ilie s-a rugat lui Dumnezeu, cerând, dacă era necesar, ca judecățile lui Dumnezeu să fie exercitate spre a aduce poporul Său la pocăință. Când Maleahi consemnează cuvintele finale ale Vechiului Testament, făgăduința este așezată în contextul în care Domnul lovește lumea cu un blestem. Blestemul asociat cu Ierihonul era asupra oricărui om care ar fi rezidit Ierihonul. Blestemul era asupra oricui, asemenea lui Acan, ar fi dorit să-și pună încrederea în bogăția și prosperitatea asociate cu Ierihonul. „Păcatul” lui Acan reprezintă dorința lăuntrică, ascunsă, nesfințită, de a îmbrăca haina babiloniană. „Blestemul” era pentru fapta de a da curs acelor dorințe lăuntrice.

Solia lui Miller a fost solia lui Ilie pentru vremea sa, iar Războiul Civil a reprezentat judecățile care însoțesc solia lui Ilie. La mijlocul Războiului Civil, în 1863, adventismul millerit a rezidit Ierihonul, după cum o atestă detaliile blestemului rostit de Iosua asupra oricărui om care ar face aceasta.

Și Iosua i-a pus pe ei sub jurământ în vremea aceea, zicând: Blestemat să fie înaintea Domnului omul care se va ridica și va zidi această cetate, Ierihonul: cu prețul întâiului său născut îi va pune temelia, iar cu prețul celui mai tânăr fiu al său îi va așeza porțile. Iosua 6:26.

Termenul redat prin «a pune sub jurământ» în porunca lui Iosua este deopotrivă un jurământ și un blestem. Blestemat este cel ce încalcă porunca lui Iosua și binecuvântat cel ce păzește jurământul. Termenul tradus prin «a pune sub jurământ» este redat, de asemenea, prin «de șapte ori» în Leviticul douăzeci și șase. Jurământul și blestemul lui Moise, așa cum le exprimă Daniel în capitolul nouă, sunt legate de rezidirea Ierihonului.

Da, tot Israel a încălcat legea Ta, abătându-se, ca să nu asculte de glasul Tău; de aceea s-au revărsat peste noi blestemul și jurământul care este scris în legea lui Moise, slujitorul lui Dumnezeu, fiindcă am păcătuit împotriva Lui. Daniel 9:11.

Sora White a spus: „Dumnezeu a fost deosebit de atent cu privire la Ierihon, ca nu cumva poporul să fie atras de lucrurile cărora locuitorii li se închinaseră și inimile lor să fie îndepărtate de la Dumnezeu.” Dumnezeu a fost deosebit de atent în aducerea la îndeplinire a nimicirii Ierihonului și, prin urmare, a fost deosebit de atent în consemnarea avertismentului reprezentat de Acan. El a fost atent în consemnarea blestemului asociat cu rezidirea Ierihonului și, de asemenea, atent în definirea tacticilor divine folosite pentru prăbușirea zidurilor.

A fost, fără îndoială, Isus, în calitate de Căpetenie a oștirii Domnului, Cel care le-a poruncit îngerilor să dărâme zidurile Ierihonului, iar în Cuvântul lui Dumnezeu nimic nu se face la întâmplare; însă, în acest caz, proorocița ne spune că "Dumnezeu a fost foarte riguros în ceea ce privește Ierihonul". Șapte zile chivotul a fost purtat în jurul cetății, iar o zi este un an în profecie. Acest principiu a fost consemnat la începutul celor patruzeci de ani de rătăcire prin pustie, iar la sfârșitul acelor patruzeci de ani au înconjurat Ierihonul timp de șapte zile.

După numărul zilelor în care ați iscodit țara, anume patruzeci de zile, pentru fiecare zi un an, veți purta pedeapsa nelegiuirilor voastre, adică patruzeci de ani, și veți cunoaște ruperea făgăduinței Mele. Numeri 14:34.

Timp de șapte zile, chivotul a fost purtat în jurul cetății, iar în a șaptea zi a fost purtat în jurul cetății „de șapte ori”. Acest fapt oferă doi martori profetici că Ierihonul este asociat cu „de șapte ori” din jurământul lui Moise. Poporul legământului lui Dumnezeu este un popor de preoți, iar șapte preoți au suflat din șapte trâmbițe.

Și voi înșivă, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, ca să aduceți jertfe duhovnicești, bineplăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos. 1 Petru 2:5.

În funcție de contextul în care apare, o trâmbiță reprezintă fie un mesaj de avertizare, fie o judecată, fie o chemare la o adunare sfântă. În zilele de pe urmă, străjerii vor suna din trâmbiță, așa cum au sunat milleriții în istoria lor. Preoții îi reprezintă pe străjerii de pe zidurile Sionului, care sună din trâmbiță, avertizând poporul lui Dumnezeu cu privire la o judecată care urmează să vină și chemând totodată același popor la o adunare sfântă.

Sunați din trâmbiță în Sion și sunați alarma pe muntele Meu cel sfânt: să tremure toți locuitorii țării, căci vine ziua Domnului, căci este aproape ... Sunați din trâmbiță în Sion, sfințiți un post, chemați o adunare solemnă: Adunați poporul, sfințiți adunarea, adunați bătrânii, adunați copiii și pe cei ce sug la sân: să iasă mirele din odaia lui și mireasa din camera ei. Să plângă preoții, slujitorii Domnului, între pridvor și altar, și să zică: Cruță-Ți poporul, Doamne, și nu da moștenirea Ta spre ocară, ca păgânii să stăpânească peste ei: pentru ce să zică printre popoare: Unde este Dumnezeul lor? Ioel 2:1, 15-17.

Solia trâmbiței este solia lui Ilie. Toate felurile întrebunțări ale cuvântului „șapte” din capitolul șase al Cărții lui Iosua sunt fie același cuvânt, fie un derivat înrudit al celui care este tradus prin „de

șapte ori” în capitolul douăzeci și șase al Cărții Leviticului. Cu toate acestea, colecția de basme servită de teologii laodiceeni susține că cuvântul tradus prin „de șapte ori” în capitolul douăzeci și șase al Cărții Leviticului ar reprezenta doar plinătatea puterii sau deplinătatea, ori vreo altă variație nesăbuită a negării lor a faptului că Miller a avut dreptate când a atribuit o valoare numerică cuvântului tradus prin „de șapte ori”. Preoții au condus poporul de șapte ori în jurul cetății, nu „pe deplin” sau „complet” în jurul Ierihonului. Cuvântul tradus prin „de șapte ori” reprezintă o valoare numerică!

La Ierihon, când poporul a strigat, aceasta a reprezentat strigătul cel tare al celor o sută patruzeci și patru de mii, care, în capitolul al doilea din Daniel, sunt tăiați din munte fără mâini, care lovesc și sfărâmă în bucăți chipul.

Și în zilele acestor împărați, Dumnezeu cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată; și împărăția aceasta nu va fi lăsată altui popor, ci ea va sfărâma și va nimici toate aceste împărății și va dăinui în veci. Fiindcă ai văzut că piatra s-a desprins din munte fără ajutorul vreunei mâini și că a sfărâmat fierul, arama, lutul, argintul și aurul; Dumnezeu cel mare a făcut cunoscut împăratului ce are să se întâmple după aceasta: visul este adevărat, iar tâlcuirea lui este temeinică. Daniel 2:44, 45.

Dumnezeu S-a îngrijit să enumere metalele prețioase care au fost găsite în Ierihon: aur, argint, aramă și fier. Profetic, lutul reprezintă poporul lui Dumnezeu, așa cum este prefigurată de Rahav. Ierihon reprezintă sfârșitul tuturor împărățiilor pământești în timpul strigătului puternic al celor o sută patruzeci și patru de mii.

Dar tot argintul și aurul și vasele de aramă și de fier sunt consacrate Domnului: ele vor intra în vistieria Domnului. Iosua 6:19.

Ierihon reprezintă lucrarea cuceririi Țării Făgăduite, care tipifică lucrarea puternicei mișcări a celui de-al treilea înger. Acea lucrare cuprinde o avertizare, un blestem și mântuirea celor din afara preoției, reprezentată de desfrânata Rahav.

„Blestemul” profetic al lui Iosua a fost împlinit mai târziu în zilele lui Ahab și ale lui Ilie. Blestemul împotriva rezidării Ierihonului conținea prezicerea specifică potrivit căreia omul care ar face aceasta își va pierde fiul cel mai mic când va așeza porțile Ierihonului, iar pe fiul cel mai mare când îi va pune temeliiile. În vremea lui Ilie, Hiel din Betel a împlinit acea profeție, și fiul său cel mai mic a murit când a așezat porțile, iar fiul său cel mai mare a murit când a pus temeliiile. „Blestemul” care este asociat cu mesajul lui Ilie a fost reprezentat prin lucrarea de rezidare a Ierihonului.

Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de venirea zilei celei mari și înfricoșătoare a Domnului: iar el va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva să vin și să lovesc pământul cu blestem. Maleahi 4:5, 6.

Blestemul din istoria milerită, asociat cu solia lui Ilie a lui Miller, a fost prevestit de Iosua și s-a împlinit în vremea lui Ilie și a lui Ahab.

În zilele lui, Hiel din Betel a zidit Ierihonul; i-a pus temeliiile pe Abiram, întâiul său născut, și i-a așezat porțile pe Segub, fiul său cel mai tânăr, după cuvântul Domnului, rostit prin Iosua, fiul lui Nun. 1 Împărați 16:34.

Blestemul rezidirii Ierihonului nu poate fi despărțit de manifestarea puterii prin care Dumnezeu a făcut să se prăbușească zidurile Ierihonului. Sora White a spus: „Aceia pe care El i-a onorat în mod deosebit cu privilegiul de a fi martori ai manifestărilor remarcabile ale puterii Sale, după cum a fost cazul cu Israelul din vechime, și care chiar și atunci vor îndrăzni să nesocotească poruncile Sale exprese, vor fi obiectul mâniei Sale.” Milleriții tocmai participaseră la manifestarea puterii lui Dumnezeu, care a atins punctul culminant în Strigătul de la miezul nopții, și totuși au respins jurământul lui Moise al celor șapte vremuri, pe care Daniel îl identifică, de asemenea, drept blestemul lui Moise.

Numele, în Cuvântul lui Dumnezeu, sunt simboluri ale caracterului, iar numele bărbatului care a rezidit Ierihonul, împreună cu numele fiului său întâi născut și al celui mai mic, sunt deosebit de lămuritoare. Hiel înseamnă „Dumnezeul cel viu al puterii” și sugerează că Hiel a fost un închinător al Dumnezeului celui viu. Faptul că este numit Betelit îl identifică cu biserica. Abiram, întâiul său născut, înseamnă „tată al înălțimii”, în sensul de a fi înălțat și ridicat. Fiul său cel mai mic, Segub, înseamnă „înalt” și „a înălța și a ridica”. Toate cele trei nume reprezintă elemente ale caracterului lui Dumnezeu, dar, în contextul profeției pe care au împlinit-o, ele reprezintă un om care se înălța și se exalta pe sine mai presus de Dumnezeu Atotputernic care dăruia Ierihonul. O „poartă”, în profeție, reprezintă o biserică.

„Pentru sufletul smerit și credincios, casa lui Dumnezeu de pe pământ este poarta cerului. Cântarea de laudă, rugăciunea, cuvintele rostite de reprezentanții lui Hristos sunt mijloacele rânduite de Dumnezeu pentru a pregăti un popor pentru biserica de sus, pentru acea închinare mai înaltă în care nu poate intra nimic care întinează.” Mărturii, volumul 5, 491.

Începutul lucrării de întemeiere a unei biserici datează din 1860, după cum atestă istoricii adventiști, precum Arthur White, nepotul lui Ellen White.

Deși Ellen White scrisese și publicase pe larg despre necesitatea ordinii în administrarea lucrării bisericii (a se vedea *Early Writings*, 97-104), și deși James White menținuse această necesitate în atenția credincioșilor prin discursuri și articole în *Review*, biserica s-a mișcat anevoie. Ceea ce fusese prezentat în termeni generali a fost bine primit, dar când a fost vorba să se transpună aceasta în ceva constructiv s-au ivit rezistență și opoziție. Articolele succinte ale lui James White din februarie i-au trezit pe nu puțini din mulțumirea de sine, iar acum se vorbea mult.

J. N. Loughborough, care colabora cu White în Michigan, a fost primul care a răspuns. Cuvintele lui au fost afirmative, dar pe un ton defensiv:

'Zice cineva: dacă vă organizați astfel încât să dețineți proprietate în temeiul legii, veți fi parte a Babilonului. Nu; înțeleg că există o deosebire considerabilă între a ne afla într-o poziție în care să putem proteja prin lege proprietatea noastră și a folosi legea pentru a proteja și a impune convingerile noastre religioase. Dacă este greșit să protejăm proprietatea bisericii, de

ce nu ar fi greșit ca persoanele să dețină orice proprietate în mod legal?-Review and Herald, 8 martie 1860.'

James White își încheiase expunerea din Review, punând înaintea bisericii problema necesității organizării intereselor editoriale, cu cuvintele: „Dacă cineva are obiecții față de sugestiile noastre, ar binevoi să redacteze un plan pe baza căruia noi, ca popor, să putem acționa?” — Ibid., 23 februarie 1860. Primul pastor care, lucrând pe teren, a răspuns a fost R. F. Cottrell, un redevabil redactor corespondent al Review. Reacția lui imediată a fost categoric negativă:

„Fratele White i-a rugat pe frați să se pronunțe cu privire la propunerea lui de a asigura proprietatea bisericii. Nu știu cu precizie ce măsură are în vedere prin această sugestie, dar înțeleg că este vorba de a se constitui, potrivit legii, ca persoană juridică religioasă. În ceea ce mă privește, cred că ar fi greșit «să ne facem un nume», întrucât aceasta stă la temelia Babilonului. Nu cred că Dumnezeu ar aproba aceasta. – Ibidem, 22 martie 1860.” Arthur White, Ellen G. White, volumul 1, 420, 421.

James White și-a început efortul de a deveni o biserică în anul 1860, iar o biserică este reprezentată de o „poartă”. Ellen White spune aceasta despre anul 1860.

"În 1860, moartea ne-a trecut pragul și a frânt cea mai tânără ramură a arborelui nostru genealogic. Micul Herbert, născut la 20 septembrie 1860, a murit la 14 decembrie al aceluiași an." Mărturii, volumul 1, 103.

În 1863, familia White și-a pierdut de asemenea fiul cel mare. După ce s-a jucat și s-a înfierbântat, a intrat în încăperea unde se pregăteau diagrame pe pânză și a ațipit pe niște pânze umede care erau folosite la pregătirea diagramelor. Diagramele din 1843 și 1850 reprezintă temeliile mișcării millerite. Diagrama produsă în 1863 reprezintă o respingere a „celor șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase, așa cum fuseseră anterior reprezentate pe cele două table ale lui Habacuc. Ea prezintă un mesaj de temelie contrafăcut.

Când, vineri, 27 noiembrie [1863], părinții au sosit la Topsham, i-au găsit în gară pe cei trei fii ai lor și pe Adelia, care îi așteptau. Toți păreau în bună stare de sănătate, cu excepția lui Henry, care avea o răceală. Însă marțea următoare, 1 decembrie, Henry era grav bolnav de pneumonie. Ani mai târziu, Willie, fratele lui cel mai tânăr, a reconstituit povestirea:

În absența părinților lor, Henry și Edson, sub supravegherea fratelui Howland, se ocupau intens cu montarea hărților pe pânză, pentru a le pregăti de vânzare. Ei lucrau într-o clădire de magazin închiriată, la aproximativ un bloc distanță de casa familiei Howland. În cele din urmă au avut un răgaz de câteva zile, în timp ce așteptau să fie trimise hărți din Boston. . . . Întorcându-se dintr-o lungă plimbare pe lângă râu, el [Henry], fără chibzuință, s-a întins și a adormit pe câteva bucăți de pânză umede folosite la captușirea hărților pe hârtie. Printr-o fereastră deschisă pătrundea un vânt rece. Această imprudență s-a soldat cu o răceală severă." Arthur White, Ellen G. White, volumul 2, 70.

În 1863, mișcarea millerită a luat sfârșit prin formarea unei biserici și respingerea adevărilor fundamentale reprezentate pe cele două table ale lui Habacuc. Conducătorul principal, tipificat de Hiel, Betelitul, începuse lucrarea de a așeza porțile în 1860 și, pentru aceasta, și-a pierdut fiul cel

mai mic. În 1863, planșele contrafăcute au devenit locul de odihnă pe care a ațipit fiul cel mai mare al lui Hiel. A răcit și a murit în același an. Moartea lui a fost direct legată de faptul că dormise pe planșele care se produceau atunci. Însă planșa care era produsă în 1863 era contrafacerea temeliei pe care Ilie, reprezentat de Miller, o ridicase.

Porunca lui Iosua împotriva reconstruirii Ierihonului a fost exprimată prin cuvântul „adjure”. Acesta reprezintă un jurământ și un blestem și este același cuvânt tradus prin „de șapte ori” în Leviticul douăzeci și șase. Este blestemul care însoțește solia lui Ilie, iar acel blestem s-a împlinit în 1860 și 1863, atunci când adventismul milerit a reconstruit Ierihonul prin formarea unei biserici legale și respingerea pietrei de poticnire a lui Miller. Hiel era din Betel, subliniind astfel în mod profetic lucrarea lui Hiel de reconstruire a Ierihonului, ca lucrare de zidire a unei biserici.

„Blestemul” lui Iosua a fost proclamat în conjuncție cu narațiunea bătăliei de la Ierihon, o bătălie care nu poate fi relatată fără a menționa în mod repetat „de șapte ori”.

În 1863, mesajul sau „jurământul” lui Moise, așa cum a fost prezentat de Ilie și reprezentat de William Miller, a produs un „blestem”. Atât mesajul lui Moise, cât și lucrarea lui Ilie au fost respinse. Ilie a revenit în 1989, dar nu a fost din nou pus în legătură cu Moise decât după 11 septembrie 2001. Acea informație urmează încă să fie apărută, dar este irefutabilă.

Slujitori nesfințiți se ridică împotriva lui Dumnezeu. Îl laudă pe Hristos și pe dumnezeul acestui veac în aceeași suflare. În timp ce, declarativ, Îl primesc pe Hristos, îl îmbrățișează pe Baraba și prin faptele lor spun: „Nu pe Acesta, ci pe Baraba.” Să ia aminte toți cei ce citesc aceste rânduri. Satana s-a fălit cu ceea ce poate face. El gândește să destrame unitatea pentru care Hristos S-a rugat să existe în Biserica Sa. El zice: „Voi ieși și voi fi un duh mincinos, ca să-i înșel pe cei pe care îi pot, să critic, să condamn și să falsific.” Dacă fiul înșelăciunii și al mărturiei mincinoase este primit de o biserică ce a avut mare lumină, mari dovezi, acea biserică va lepăda mesajul pe care Domnul l-a trimis și va primi cele mai neîntemeiate afirmații, presupuneri false și teorii false. Satana râde de nechibzuința lor, căci el știe ce este adevărul.

Mulți vor sta la amvoanele noastre cu făclia proorociei mincinoase în mâini, aprinsă din făclia infernală a Satanei. Dacă îndoielile și necredința sunt întreținute, slujitorii credincioși vor fi îndepărtați de la poporul care crede că știe atât de mult. 'Dacă ai fi cunoscut,' a zis Hristos, 'chiar tu, măcar în această zi a ta, lucrurile care țin de pacea ta! Dar acum ele sunt ascunse de ochii tăi.'

Totuși, temelia lui Dumnezeu stă neclintită. Domnul îi cunoaște pe ai Săi. Slujitorul sfințit nu trebuie să aibă vicleșug în gura lui. Trebuie să fie deschis ca lumina zilei, curat de orice întinăciune a răului. O slujire și o presă sfințite vor fi o putere în a face să strălucească lumina adevărului asupra acestei generații potrivnice. Lumină, fraților, mai multă lumină ne trebuie. Sunați din trâmbiță în Sion; dați de știre pe muntele cel sfânt. Adunați oastea Domnului, cu inimi sfințite, ca să audă ce va spune Domnul poporului Său; căci El are lumină sporită pentru toți cei ce vor asculta. Să fie înarmați și echipați și să se suie la luptă — în ajutorul Domnului împotriva celor puternici. Dumnezeu Însuși va lucra pentru Israel. Orice limbă mincinoasă va fi amuțită. Mâinile îngerilor vor răsturna uneltirile înșelătoare care se urzesc. Întăriturile lui

Satana nu vor birui niciodată. Biruința va însoți solia îngerului al treilea. Așa cum Căpetenia oștirii Domnului a dărâmat zidurile Ierihonului, tot așa poporul păzitor al poruncilor Domnului va birui, iar toate elementele potrivnice vor fi înfrânte. Niciun suflet să nu se plângă de slujitorii lui Dumnezeu care au venit la ei cu o solie trimisă din cer. Nu le mai căutați cusururi, zicând: „Sunt prea categorici; vorbesc prea apăsat.” Pot vorbi apăsat; dar oare nu este nevoie? Dumnezeu va face urechile celor ce aud să țuiască, dacă nu vor lua aminte la glasul Său sau la solia Sa. El îi va osândi pe cei ce se împotrivesc Cuvântului lui Dumnezeu.

„Satana a luat toate măsurile posibile pentru ca nimic să nu vină în mijlocul nostru, ca popor, care să ne mustre și să ne dojenească și să ne îndemne să lepădăm greșelile noastre. Dar există un popor care va purta chivotul lui Dumnezeu. Unii vor ieși din mijlocul nostru, și aceștia nu vor mai purta chivotul. Dar aceștia nu pot înălța ziduri ca să împiedice adevărul; căci el va merge înainte și în sus până la sfârșit. În trecut Dumnezeu a ridicat bărbați, și El are încă bărbați ai prilejului, în așteptare, pregătiți să împlinescă porunca Sa—bărbați care vor trece prin restricții care nu sunt decât ca niște ziduri tencuite cu mortar netemperat. Când Dumnezeu pune Duhul Său peste oameni, ei vor lucra. Vor proclama cuvântul Domnului; își vor înălța glasul ca o trâmbiță. Adevărul nu va fi micșorat, nici nu-și va pierde puterea în mâinile lor. Ei vor arăta poporului nelegiuirile lui și casei lui Iacov păcatele ei.” Mărturii pentru slujitori, 409-411.